

δηλαδή πώς οι Ρωμιοὶ θὰ σκουπίουν μὴ χαρὰ
τὴν Μακεδονίαν διὰ τὸ μᾶς τοὺς παρσίτους,
νὰ ἐνοικίει τοῦτέστι σέντε παρσίτου τῶρα,
καὶ θὰ μείνῃ σὺς Ρωμίους ἡ τῶν Μακεδόνων χώρα.

Ἄμμ' ἐκείνος ὁ Δεόντης
τί κεφάλι γνωστικό,
πρῶτος λέων κούτσόδητης
καὶ τσανάκι πασιρικῶ.

Κί' ὁ Δεόντης λέει, λέρα,
πὼς μᾶς γράφει πέρα πέρα
'στὴν λεπτή του τὴν παύονα,
κοκκινίζει σὰν καρπούδι,
κ' ἄλοφτα Κεσιούνα
Ματσιετινάνα οὐκοῦει.

Π. — Μὰ τί σοῦ λέει, Φασουλῆ, μὲς' στὴν κούτσουρα
κί' ὁ κὴρ Γκραιοτέντος,
πολιτικός Ρωμῆνος;
καὶ τοῦτος εἶναι, καθὼς λέν, βλος καὶ πολιτεία.

Κί' αὐτὸς νομίζω καθ' ἡμῶν θὰ παίξῃ ρόλο μπόγια,
κί' αὐτὸς νομίζω κάστανά πὼς δὲν θὰ μᾶς χαρίσῃ,
κί' ἄρμπορον λιμπερτέτσι φωνάζει, μ' ἄλλα λόγια
τὸ δέντρο τῆς ἐλευτερίας πὼς θὰ καρποφορήσῃ.

Φ. — Νὰ καὶ μία, Κατερίνα Δεμονίε λεγομένη,
μὰ δασκάλα δαιμονία, καθ' ἡμῶν δαιμονισμένη.
Τὴν ποῦδ' τὴν κακομοῖρα...
λέν πὼς ἔχει μείνει χήρα,
κί' ἀγνωρίζεται καὶ φροντίζει
καὶ τοὺς Ἕλληνας κηρύττει
βδελυρούς, θεοσυτείρις
τοῦ συνέντου τῆς σφαγῆς.

Π. — Ἐχάμε κί' εἴμεϊς πρὸ χρόνον ἔδω μέσα' στὴν Ἀθήνα
τὴν γνωστὴ κυρὰ Δασκάλα καὶ τὴν Τρελλοκατερίνα.

Ἡ κυρὰ μας ἡ δασκάλα
εἶναι νόστιμη πολὺ,
καὶ μᾶς θέλει' στὴν κρεμάλα
κί' ἡ ματιὰ τῆς τυροπολεῖ.

Κλάψετε τὴν Κατερίνα, ποῦ φοηάδες μᾶς φωνάζει
καὶ τὴν φουδα τῆς τινάζει.

Κλάψετε τὴν Δεμονίε, ποῦναι χήρα τέτοια χρόνια,
κί' ἄλλον ἄνδρα δώσωτέ τῆς νὰ τῆς βγάλῃ τὴν δαιμόνια.

Φ. — Κί' ὁ Φλωρέσκο ρήτωρ μάγος
καὶ μωαλό θανμάσιο,
κί' ὅπως ὁ γνωστός Ἴάγος
ἔλεγε στὸν Κάσιο:

βλέ'ε στὸ πουργὶ σου χροῖμα νὰ τὰ φήσῃς μὲ τὴν Βιάγνα,
ἔτσι καὶ στὴν Γουμανία λέει κάθε μοσχολάγνα:

Βάλε' στὸ πουργὶ σου λίρα γὰ νὰ πάρουμε φρετζά
κί' ἄκυρα νὰ πῶσον δια τὰ Ρωμαίικα χαρτιά.
Βάλε' στὸ πουργὶ σου λίρα νὰ πληρώσωμε σπιούρους,
προπαγάνδες, ματασκόπους, καὶ νὰ βγάλωμε Ρωμῆνους

τοὺς μεγάλους Ἀλεξάνδρους, τοὺς Φίλιππους τῶν, κί' ἐκείνους
τοὺς μεγάλους Κωνσταντίνους.

Βάλε' στὸ πουργὶ σου λίρα τὸν Ρωμῆων νὰ φᾶμε κρέας
καὶ νὰ φετζήσωμε Ρωμῆνους καὶ τὸ κράτος τῆς Κορῆς.
Βάλε' στὸ πουργὶ σου λίρα, σούβλεγε κί' ὁ Μαργαρίτης,
θαλακτὸ μαργαριτέρι κί' ἐρουμανισθεῖς κοπιήτης.

Τέτοια σήμερα γκαρίζουν
οἱ μαθόντες ἀπὸ βρέφη
γὰ παρτίδα νὰ γνωρίζουν
κάθε τόπο ποῦ τοὺς τρέφει.

Π. — Γὰ μαζέψετε ἄγαντα, βρε Ρωμῆνοι, τὸ μωαλό σας,
χόστε' στὴ φρετζά νερό μ' Ἀγιγνίτικα κανάτζα...
κρίμα καὶ σ' τῆς συμμαχίας, κρίμα καὶ στὸν Κάρολό σας,
ποῦ δὲν εἶναι Βασιλέης γὰ τὸν τόπο, γὰ τὰ μάτζα.

Ὅλα ποῦρα καὶ γελοῖα,
καθὼς ἔξερες, καθὼς ἔξερα...
ἡ φίλλα μας φίλλα,
τὸ συφέρο μας συφέρο.

Μὴν κτυπήσετε ποδάρι,
πάψετε τὸν πόλεμό σας,
κί' ὄσο φάγατε χαρῖαρι
νὰ καθίσῃ στὸ λαμό σας.

Μὴν ἔσδεύετε στὸ βρόντιο, μὴν ἀκούτε ἔξενος σκόλους,
κί' ἂν' στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων, ποῦ δευὰ δεινὸν ἔπλεση,
θέλετε καλὰ καὶ σώνει καὶ Ρωμῆνους δημοφύλους,
σταίετε καμπόσους τέτοιος μέλ' ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι,
κί' ἔτσι πῶσον θαν γῆν τῶν γρόβων στασιαιτικῆ
νῆναι' στὴ Μακεδονία καὶ ὀκειοί σας μερκοί.

Οἱ Ρωμῆοι οὖν τῶν στηλάρη ἀπ' τὸ ξύλινο ζευγάρι.

Φ. — Ἀχ! πὼς ἤθελα νὰ πᾶμε, Περικλιέτο πυροσβέστη,
μὰ σιγμῆ' στὸ Βουκουρέστι,
καὶ νὰ πιάσῃ τὸν Φλωρέσκο
καὶ νὰ πιάσω τὸν Διστόκο,
καὶ νὰ δώσω καὶ νὰ δώσω ἔξλο μὲ τὸ παραπάνω
καὶ στὸν κὴρ Γκραιοτέντο,
καὶ' στὸν κύριο Λεόντη καὶ' αὐτοὺς ἄλλους λέωντας,
ποῦ πηγαίνουν λέωντας.

Π. — Ἀχ! πὼς ἤθελα νὰ πᾶμε νὰ τοὺς πιάσω τὴν ναυμάλα,
κί' ἔπειτα τὴν Δεμονίε νὰ τσακώσω τὴν δασκάλα,
καὶ σὰ δύο τῆς ταῖτζα
νᾶδνα δαγκωματιὰ,
νὰ τῆς ἔσχια τὴν φουδα, νὰ τῆς ἔβραζα τὸν κώτσο,
κί' ἔπειτα νὰ τὴν ἀφήσω νὰ τῆς δώσῃ ἡ μοῦλα κλωτσοῦ.

Φ. — Ἄλλ' ἐπειδὴ, βρε Περικλιέ, δὲν εἶμποροῦμε τώρα
νὰ πᾶμε μέσα' στὴ Βλαχία νὰ δώσωμε σπαζόβρα,
κί' ἀφροῦ τὸ χρέος μᾶς καλεῖ μὲς' σ' τὰς ἰσπεράρους
κί' εἶναι καὶ μῆνας Ἀβουστος καὶ φουσκοθαλασσῶ,
γὰ αὐτὸ νὰ ξεθυμᾶνωμε μὲ τοὺς ἔδω Ρωμῆνους,
ποῦ τραγουδοῦν' στὸ Ζάππειο κί' ἔξω' στὴν Κηφισοῦ.

Π. — Καλὰ μοῦ λές... ἐμπρός λοιπόν, φίλοπατρι φαροῦτη...
γὰ τοὺς Διστόκους καὶ λοιποὺς νὰ φάγε ἔξλο τοῦτο.